

Но далечъ, далечъ се чуло малка глъчка. Още малко, и тя ставала по-ясна, по-опредѣлена. . . . Погледитѣ на нашитѣ се обърнали къмъ Габровския пѣтъ. Нѣколко сѣнки се замерделѣяли, едвамъ се виждали тѣ подъ заритѣ на слънцето. Нема иджтъ свои? . . . Спрѣли се неприятелитѣ. Защо? И нашитѣ не разбирали; а глъчката все по-растѣла, тя се прѣобърнала на ясни викове урра! Урра се подхващало отъ раненитѣ на привързвателния пунктъ солдати, урра като мълния се прѣнесло на върха на Св. Никола. Подъ радостни викове и привѣтствия, на конѣ пристигнали първитѣ Стрѣлци и сѣкашъ — чудо! Тозъ часъ върхътъ на Св. Никола се покрилъ съ нови щикове, огънь и смъртъ се замѣтали въ редовѣтъ на счисления неприятель. . . . Като че това не сѣ били уморенитѣ, отчаянитѣ бѣлгарски войници и орловци, като че тѣзи хора дълго врѣме си отпочивали и прѣсни влазяли въ сражението. Такава била силата, всемогуществото на урра, подкрѣпено съ дѣйствително очаквана, приближаваща се помощъ! Нашитѣ забравили гладъ, уморяванье, всички се хвърлили изведнѣжъ на прѣдъ, а рѣшителността прави чудеса. За минута тѣ отблъснали дивата и буйна масса на неприятеля, а въ заднитѣ редове въ това врѣме се извършвала покъртителна картина. Пристигналитѣ Стрѣлци се пригъртали съ юначнитѣ си братя!

Шипка била спасена!

Скоро подиръ Стрѣлцитѣ стигнали житомирскитѣ и подолски полкове и дружно тѣ сѣ впуснали върху турскитѣ ложементи. Турцитѣ поотстъпили, но не прѣставали да се биждтъ. Очевидцитѣ разказватъ, че тукъ въ този часъ и двѣтъ страни показали чудеса отъ храбрость.

Въ това врѣме пристигналъ самъ генералъ Радецки и, въ шестъ часа вечерята, взелъ върху си командуваньето на Шипченската позиция. Къмъ 8 часа всичко утихнало. Тозъ-часъ подиръ млъкваньето на топовнитѣ